

Βασιλεία Ίουλίου Καίσαρος, και ὅθεν ὀνομάζεται Καῖσαρ.

Ἦλθε δὲ καὶ εἰς τὸν Γάϊον Ἰούλιον τὸν Καίσαρα, ὁ ὁποῖος ἐκράτησε τὴν ἀρχὴν, καὶ ἐγένετο βασιλεὺς μόνος του χωρὶς ἄλλον τινά· καὶ ἐβασίλευσε χρόνους, δ΄. καὶ μῆνας ζ΄. καὶ ἀκούσετε ἀπὸ τί ὀνομάσθη Καῖσαρ. ὅταν ἦτον ἡ μητέρα του ἐγγαστρωμένη αὐτὸν, τὴν ὥραν ὅπου ἤθελε νὰ τὸν γεννήσῃ, ἀπέθανε. καὶ ἔμεινε τὸ παιδί μέσα εἰς τὴν κοιλίαν αὐτῆς ζωντανόν. ὡς δὲ εἶδαν τὴν γυναῖκα ἀπεθαμμένην καὶ τὸ παιδί ζωντανόν, ὅπου ἐσπάρασσε μέσα εἰς τὴν κοιλίαν αὐτῆς, παρευθὺς ἔκοψαν τὴν κοιλίαν αὐτῆς, καὶ εὗγαλαν τὸ παιδί ζωντανόν. καὶ ἀπὸ τοῦτο ὀνομάσθη Καῖσαρ, ἦγουν ἀπὸ τοῦ κείρω, τὸ ὁποῖον λέγεται ἑλληνικὰ κόπτω. ὀνομάσθη δὲ καὶ Δικτάτωρ, ὅπου ἐρμηνεύεται Μονάρχης. τοῦτος εἶχεν ἓνα ἄλογον ἀξιοθαύμαστον βασιλικόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἐδυνήθη κανεὶς νὰ τὸ καβαλικέψῃ, μόνον αὐτὸς ὁ Καῖσαρ, ὅτι ἄλλον δὲν ἐδέχετο, καθὼς καὶ ὁ Βουκέφαλος τοῦ Ἀλεξάνδρου. ἔκαμε δὲ πολέμους μεγάλους με τοὺς Γερμανοὺς, καὶ Γάλλους, καὶ Βρετανοὺς, τοὺς ὁποῖους ἐνίκησε. καὶ ἔβαλε Κάστηρ πεντακόσια εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἔδιδαν τέλος. καὶ μίαν νύκτα εἶδεν ἡ γυναῖκά του ὄραμα, ὅτι ἔπεσε τὸ παλάτι καὶ τὸν ἐπλάκωσε, καὶ εὐγῆκε ρέοντα τὰ αἵματα, καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, καὶ παρευθὺς, ἐδιάλυθη τὸ ὄραμα, ὅτι ἐσφάγη ἀπὸ Βρούτου καὶ Κασσίου ἐν τῷ βουλευτηρίῳ, ἦγουν εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἔκαμναν πάντοτε συμβούλιον. ἦτον δὲ χρόνων, πε΄.

Θάνατος Ἰουλίου Καίσαρος. Βασιλεία Καίσαρος Αὐγούστου.

Ἀφῆκε δὲ κληρονόμον αὐτοῦ εἰς τὴν Βασιλείαν τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Ὀκτάβιον Αὐγούστου Καίσαρα, τὸν υἱὸν τῆς ἀδελφῆς του Ἰουλίας, ὁ ὁποῖος ἦτον χρόνων, ις΄. καὶ ἀπὸ τοῦτον ὀνομάσθησαν οἱ Βασιλεῖς Αὐγούστοι, καὶ Αὐγούστος μῆνας, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο προτῆτερα Σεξτίλνος. ἐβασίλευσε δὲ ὁ αὐτὸς Αὐγούστος χρόνους νς΄. καὶ ἐμονάρχησεν ἀπ’ ἄκρων τῆς γῆς ἕως ἄκρων αὐτῆς, καθὼς μαρτυρεῖται εἰς τὴν θείαν ἐορτὴν τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως εἰς τὸ δοξαστικόν· Αὐγούστου μοναρχήσαντος ἐπὶ τῆς Γῆς, ἡ πολυαρχία τῶν ἀνθρώπων ἐπαύσατο. ὥστε τοῦτος ὁ Καῖσαρ ἐμονάρχησεν ὅλην τὴν Οἰκουμένην, τουτέστι τὴν ὥρισε. τὴν ὁποίαν οὐδένας ἄλλος Βασιλεὺς τὴν ὥρισε, καθὼς ἄνωθεν διαλαμβάνει. τοῦτον ὅταν τὸν ἐγέννα ἡ μητέρα του, εἶδεν ὄνειρον, ὅτι ἐκατέβη ἓνας ἀετὸς, καὶ ἐπῆρεν ἓνα κομμάτι ἀπὸ τῶν σπλάγχων αὐτῆς, καὶ ἐπέτασε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν Οὐρανόν. καὶ οὕτως εἶδε καὶ ὁ πατέρας του τὴν ὥραν ὅπου ἐγεννήθη ἄλλο ὄραμα φοβερόν, ὅτι εὐγῆκεν ὁ Ἥλιος μέσα ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς γυναικὸς του. καὶ τὴν ἡμέραν ὅπου ἐγεννήθη τὸ παιδί, ἄρχησεν ὁ πατέρας του νὰ εὐγῆ ἀπὸ τὸ σπῆτι. καὶ τοῦτος εἶχε φίλον Ἀστρο-

νόμον. καὶ ὅταν εὐγῆκεν ἔξω, τοῦ εἶπε διὰ τὴν γέννησιν τοῦ παιδίου. τότε ὁ Ἄστρο- νόμος ἀναστέναξε καὶ εἶπεν. ἔξευρε ὦ ἄνθρωπε, ὅτι Βασιλέα ἐγέννησες. ὡς δὲ ἦλθε τὸ παιδί εἰς αὔξησιν ἡλικίας, ἦτον ἔξω εἰς τὰ χωρία εἰς τὰ πράγματά του, καὶ ἐπεριπάτει, καὶ ἐστοχάζετο τοὺς θεριστὰς πῶς θερίζειν, καὶ πῶς δένουν τὰ δεμά- τια. ἐκράτει δὲ εἰς τὸ χέρι του ψωμί καὶ ἔτρωγε. καὶ ἐξαίφνης ἐχύθη ἓνας ἀετὸς καὶ ἄρπαξε τὸ ψωμί ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ ὑπῆγε. καὶ πάλιν ἐκατέβη, καὶ τοῦ τὸ ἔδωκεν ὀπίσω. ὅταν γοῦν ἦλθεν τοῦτος εἰς τὸ ὕψος τῆς Βασιλείας, ἐφάνη θυμώδης καὶ ὀξύ- θυμος. καὶ ἡ ὀρμὴ αὐτοῦ καὶ ὁ θυμὸς ἦτον πολλὸς, πλὴν δὲν ἐκράτει πολλὴν ὥραν, μόνον εἰς ὀλίγον ἡμερώνετο καὶ ἐμετέβαλε τὸν λογισμὸν. καὶ μίαν φορὰν ἐκαθέζετο καὶ ἔκρινε, καὶ ἤφεραν ἔμπροσθεν αὐτοῦ πολλοὺς ἀνθρώπους, ὅπου εἶχαν πταισίματα διὰ τὰ κακὰ ὅπου ἔκαμαν, ὡς εἶπαν τινὲς, καὶ ὥρισεν νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσουν. ἓνας δὲ σοφὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν Μήκων, σοφὸς καὶ λόγιος, ἐβιάζετο πολλὰ διὰ νὰ ἰδῆ τὸν Βασιλέα νὰ συντύχη μετ' αὐτοῦ, διὰ νὰ τοῦ εἰπῆ διὰ τὴν ἄδικον ἀπόφασιν, ὅπου ἔκαμε νὰ θανατώσῃ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦ Λαοῦ δὲν ἐδύνετο, μόνον ἔγραψε γράμμα εἰς χαρτίν, καὶ ἐβούλωσέ το καὶ ἔδωκε. καὶ ὡς τὸ εἶδεν ὁ βασιλεὺς τὸ χαρτί, ἔπιασεν αὐτὸ καὶ ἤνοιξε καὶ ἐδιάβασέ το, καὶ ὡς εἶδεν ὅτι ὀνειδίζει αὐτὸν, ὅτι πῶς ἀνεξετάστως θέλει νὰ φονεύσῃ τοὺς ἀνθρώ- πους ἐκείνους, μετενόησε. τοῦτος ὁ βασιλεὺς εἶχε Διδάσκαλον Ἀλεξανδρινὸν, ὀνόματι Ἀθηνόδωρον, ὁ ὁποῖος ἦτον γεμάτος πάσης φρονήσεως. καὶ τοῦτος ἦτον παιδευμένος εἰς τὰ μαθήματα, ὅτι νοῦς ἀνθρώπου δὲν ἠμπόρειε νὰ μετρήσῃ τὴν σοφίαν αὐτοῦ. καὶ ἐξεύρωντας ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶναι πάντοτε εἰς τὴν πορνείαν, καὶ τὸ περισσότερο κακὸν, ὅτι ἀγάπα περισσοτέρως ἀνδρῶν γυναῖκας. καὶ ὅταν ἤθελε μάθῃ ὅτι τοῦ δεῖνος ἀνδρὸς ἢ γυναῖκα εἶναι εὐμορφῆ, ὥριζε τὸν ἄνδρα τῆς καὶ ἤφερνε τὴν γυναῖκά του εἰς τὸ παλάτι. ὁ δὲ Διδάσκαλος τοῦ βασιλέως, βλε- πώντας αὐτὸν νὰ κάμνῃ τοιοῦτον μέγα ἀμάρτημα τῆς μοιχείας, ἔλεγε πολλὰ πρὸς αὐτὸν, ἵνα τὸν παύσῃ ἀπὸ τὸ διαβολικὸν ἔργον τῆς μοιχείας. καὶ μὴ δυνηθεὶς καταπεῖσαι αὐτὸν, ἐτεχνεύθη ὁ εὐλαβὴς Διδάσκαλος τοιαύτην τέχνην καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ εἶδε τινὰ μέγαν ἄνθρωπον εὐγενῆ λόγῳ, καὶ ἔργῳ, καὶ ἔκλαιε πολλὰ, καὶ ἔλυπεῖτο. καὶ ἐρώτησε αὐτὸν, διατὶ κλαίει καὶ λυπεῖται; ὁ δὲ εἶπον. ὅτι ὁ βα- σιλεὺς ὥρισέ με νὰ κάμω ἓνα σεντοῦκι εὐμορφον, νὰ βάλω μέσα τὴν γυναῖκά μου νὰ τὴν ἀποστείλω εἰς τὸ παλάτι. ὁ δὲ Σοφώτατος Διδάσκαλος ὡς ἤκουσεν οὕτως, ἔδωκεν αὐτὸν παρηγορίαν λέγων. μὴ λυπεῖσαι, καὶ μὴν ἀδημονῆς, μόνον ἄκουσε τὸν λόγον μου. νὰ ἔμπω ἐγὼ εἰς τὸ σεντοῦκι μέσα καὶ κλείδωσέ το, καὶ ἀπόστειλέ με εἰς τὸν βασιλέα. καὶ μὴ δειλιᾶς, οὐδὲ φοβηθῆς, ὅτι δὲν θέ- λεις πάθῃ κακόν. ὁ δὲ ἄνθρωπος, ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ Διδασκάλου, ἔλαβε χαρὰν καὶ δύναμιν. καὶ οὕτως ἐμπῆκεν ὁ Διδάσκαλος εἰς τὸ σεντοῦκι, καὶ ἐσφά- λισέ το ὁ ἄνδρας τῆς γυναικὸς, καὶ ἐβούλωσέ το, καὶ τὸ ἀπέστειλε τοῦ βασιλέως.

ιδών δὲ ὁ βασιλεὺς ἐχάρη, καὶ ὤρισε καὶ ἔβαλαν αὐτὸ εἰς τὸ κελλίον αὐτοῦ. καὶ οὕτως ἐπῆγε μόνος καὶ ἄνοιξε τὴν βοῦλαν καὶ τὸ σεντοῦκι, καὶ ἐπήδησεν ὁ Διδάσκαλος ἀπὸ μέσα ἀρματωμένος, βαστάζων εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ σπάθαν γυμνήν. καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς, ἔγινεν ὡσαν ἀπεθαμμένος ἀπὸ τοῦ φόβου αὐτοῦ. ὁ δὲ Διδάσκαλος αὐτοῦ μεγάλως ὄνειδίσας αὐτὸν καὶ ἐλέγξας, παῦσαι τῆς μοιχείας τὸν ἐβίαζεν. ἔπεσεν οὖν ὁ βασιλεὺς εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ συνθήκας καὶ ὑποσχέσεις μετὰ φρικτῶν ὄρκων, ὅτι νὰ μὴν ἐπιχειρισθῆ πλέον τοιοῦτον ἔργον, νὰ δυναστεύῃ ἀνδρῶν γυναῖκας. καὶ ἀπὸ τότε ἔπαυσεν ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τοῦ Διαβόλου τὸ ἔργον τῆς μοιχείας. ὁ δὲ Διαδάσκαλος ἠβουλήθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα του τὴν Ἀλεξάνδρειαν. καὶ ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐλυπήθη. καὶ ὅταν ἤθελε νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὸν βασιλέα διὰ νὰ μισεύσῃ, εἶπέ του κρυφὰ εἰς τὸ ἀφτί, ποτὲ νὰ μὴν δίδῃ συντόμως ἀποφάσεις διὰ ζωὴν ἀνθρώπου χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ καλῶς καὶ ἐπιμελῶς τὸ πταίσιμον τοῦ ἀνθρώπου, ἔστωντας ὅπου τὸν ἐγνώριζεν ἐρμητικὸν καὶ θυμώδη. καὶ οὕτως ἔστερξε νὰ γίνεταί κατα τὸν λόγον τοῦ Διδασκάλου αὐτοῦ.

Σημείωσαι πότε ἐγεννήθη κατὰ Σάρκα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Βασιλευόντος δὲ τούτου τοῦ Καίσαρος, εἰς τοὺς, μβ´. χρόνους τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἐγεννήθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. ἐν ἔτει, εφς´. ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, μηνὶ Δεκεμβρίῳ, κε´. ἡμέρᾳ τετάρτῃ. εἰς τὴν ὁποίαν ἡμέραν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδημιούργησε τοὺς φωστῆρας, τουτέστι τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τοὺς Ἀστέρας. εἰς αὐτὴν τὴν ἡμέραν, καθὼς εἶπαμεν, ἐγεννήθη καὶ αὐτὸς ὁ Χριστὸς, ὡς Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης· ὁ δὲ βασιλεὺς ἀσθενήσας ἀπέθανε.

Δωρόθεος Μονεμβασίας, *Βιβλίον ιστορικόν περιέχον ἐν συνόψει διαφόρους καὶ ἐξόχους ιστορίας· ἀρχόμενον ἀπὸ κτίσεως κόσμου, μέχρι τῆς αλώσεως Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τῶν ἀκολουθῶν Σουλτάνων*, Τυπογραφεῖο Νικολάου Γλυκύ, Βενετία 1798.